

да учишъ постепеннѡ повече, и сега знаешъ многи нѣща, совсемъ че си още малко дѣте споретъ возрастъ.

Въ Бога обаче не се глѣчи сѣщото. Умо мѡ не приличаше никогашъ сосъ уматъ на едно малко дѣте. Немаше никогашъ нѣжда да наѣчи за да разѡмѣе разни нѣща. Знае сичко, и вѣнаги знаешего.

І. Но знае ли Богъ, що вѣде предѣ да сѣществѡва той сѣщій?

М. Нищо не вѣде предѣ сѣществованіе божіе: понеже никой не живѣа предѣ Бога, и нищо не сѣ создаде предѣ Бога, и нищо не сѣществѡваше предѣ Бога; защото, каквото знаешъ, той создаде сичките человекѡцы, и сичките нѣща.

І. Но що сѣществѡваше предѣ да сѣществѡва Богъ? Не сѣществѡваше ли, мамо, нищо человекѡкъ, нищо нѣщо? Беше ли сичко праздно, и темно?

М. Богъ, сѣне мой, беше вѣнаги: за това беше невозможно да сѣществѡватъ человекѡцы, или нѣща предѣ него.

І. Нема ли никой человекѡкъ толкѡва возрастъ, колкото Богъ?